

Forholdet omkring i Landet er, som af mig skildret — og jeg tror paa ingen Maade, at det er overdrevet, hvad jeg har udtalt; der kan godt være enkelte Egne, hvor Forholdet kan være bedre — kan jeg kun beklage, at Loven indskrænker Kommunalbestyrelsernes Myndighed overfor de Individer, der ere værdige Personer, og som ogsaa ere hengivne til de Laster, jeg nu har nævnt, og jeg kan da ikke undlade at nære et vist Haab om, at man, skønt jeg veed, med hvor store Vanskeligheder det vil være forbundet, endnu kunde faa nogle Forandringer ved disse Bestemmelser, bl. a. ved Bestemmelserne i § 51, i hvert Fald, at man kunde opnaa at faa dem mere klart og tydelig affattede, faa de ikke havde den vage Karakter, de nu have, hvorved de vanskeliggøre Kommunalbestyrelsernes i Forvejen meget besværlige Arbejd.

Sa, jeg vil slutte disse Udtalelser, og inden jeg tager min endelige Bestemmelse om, hvorledes jeg vil stille mig til Lovforslaget i sin Helhed, afvente nærmere, hvorledes Lovforslagets Stæbne bliver paa dets videre Gang her i Tinget.

Madsen-Mygdal: Af Hensyn til den stærkt fremrykkede Tid skal jeg beklitte mig paa at være meget fort. Det har jeg faa meget lettere ved, som jeg jo for Resten ikke en Gang har haft Lejlighed til at give det foreliggende Lovforslag andet end en lettere Underjøgelse. Forholdene have ført det med sig, at der ikke har været Tid for mig — og det samme gælder maaste mange andre ærede Medlemmer i Tinget — til at studere Lovforslaget og navnlig sammenligne det med de gældende Lovbestemmelser. Jeg har tidligere omtalt det uheldige ved det Haftværk i Lovgivningsarbejdet, som mere og mere bliver almindeligt, jo nærmere vi komme til 1ste April. Jeg mener, der er faa meget mere Anledning til at omtale det her ved denne Lejlighed, som man jo har sagt — om det er rigtigt eller ikke, skal jeg lade staa hen — at ogsaa Vedtagelsen af dette Lovforslag staa i Forbindelse med de Aftaler, der ere truffene udenfor denne Sal. Det har jeg haft ondt ved at tro paa, og jeg skal sige, hvorfor. Den foreliggende Sag om det offentlige Fattigvæsen er jo en meget stor Sag. Det maa erkendes fra alle Sider, at den omfatter et meget stort Emne, og da det er bekendt, at dette høje Ting ikke har haft det offentlige Fattigvæsen til Behandling siden Samlingen 1872—73, og da altsaa de allerfleste Medlemmer af dette Ting staa saaledes, at denne Sags Behandling er aldeles ny for dem, har jeg haft ondt ved

at tro, at dette Ting skal gaa ind paa at tage en saa stor Sag og gennemføre den i Løbet af nogle faa Dage, uden at se nærmere paa den. Det har ikke været mig muligt at tro paa dette.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at sige nogle faa Ord om nogle Enkeltheder. Der er sagt ogsaa i Dag, at det foreliggende Forslag skal frembyde adskillige Fordele. Navnlig skal det være en Fordel ved Forslaget, at det samler de nugældende Lovbestemmelser paa Fattigvæsenets Omraade i een Lov. Hvad dette sidste angaar, skal jeg dog sige, at der ganske vist er en Bestræbelse i saa Henseende, men det er en Misforstaaelse, hvis nogen tror, at alle de nugældende Bestemmelser ere samlede i denne Lov. Jeg har bemærket ved at se paa de sidste tre Kapitler af denne Lov, at de indeholde mindst 10—12 Hensigtninger til andre Love, og jeg er overbevist om, at man ved at bruge denne Lov mere og mere vil komme til at se, at den mangler Bestemmelser, som ikke have fundet Plads her. — Der siges dernæst, at Loven indeholder adskillige andre Forbedringer i Sammenligning med den nugældende Tilstand. Jeg vil dertil sige: Sa, det er muligt, jeg vil ikke modsig det, jeg kan indrømme, at ved et løseligt Gennemsyn af Loven vil man finde paa forskellige Steder indsat Bestemmelser, som man maa erkende ere Forbedringer, og det er derfor nok muligt, at naar Forslaget kommer til at foreligge til Afgørelse ved tredje Behandling, vil jeg kunne stemme for Lovens endelige Vedtagelse. Det er noget, jeg maa overveje nærmere, naar den Tid kommer. Men paa den anden Side maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er adskillige Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som ville gøre det meget vanskeligt at stemme for dets endelige Vedtagelse. Der er f. Eks. en Bestemmelse i § 30, sidste Stykke, om Forsørgelsesanstalter. Der forekommer det mig, at man gaar den modsatte Vej af den, man burde gaa. Der tales om Forsørgelsesanstalter, hvorunder Fattiggaarde maa være indbefattede, og der siges da, at i saadanne Forsørgelsesanstalter, hvor gamle eller svage Personer anbringes, maa kun i Nødsfælde henføres Personer, som ved Uforlidelighed, Dovenkab, Drickældighed eller anden Orden give Forstyrrelse og slet Eksempel. Det forekommer mig at være lige akkurat det omvendte af, hvad der burde staa. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Fattiggaarde ere ønskelige eller ikke ønskelige. Derom er der jo forskellige Meninger, og det skal jeg lade